

Samling af Afgørelser

Sag C-14/16

**Euro Park Service
mod
Ministre des Finances et des Comptes publics**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig))

»Præjudiciel forelæggelse – direkte beskatning – selskaber i forskellige medlemsstater – fælles beskatningsordning – fusion ved overtagelse – skattemyndighedens forudgående godkendelse – direktiv 90/434/EØF – artikel 11, stk. 1, litra a) – skattesvig eller skatteunddragelse – etableringsfrihed«

Sammendrag – Domstolens dom (Første Afdeling) af 8. marts 2017

1. *Tilnærmelse af lovgivningerne – fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater – direktiv 90/434 – udtømmende harmonisering – foreligger ikke – mulighed for at bedømme, om en national lovgivning på det samme område er forenelig med den primære ret*

[Rådets direktiv 90/434, art. 11, stk. 1, litra a)]

2. *EU-ret – rettigheder tillagt borgerne – nationale procedureregler – fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater – direktiv 90/434 – national lovgivning til gennemførelse af det nævnte direktiv – overholdelse af retssikkerhedsprincippet, hvorefter de processuelle regler skal være tilstrækkeligt præcise, klare og forudsigelige*

[Rådets direktiv 90/434, art. 11, stk. 1, litra a)]

3. *Tilnærmelse af lovgivningerne – fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater – direktiv 90/434 – transaktioner, hvis formål er skattesvig eller skatteunddragelse – national lovgivning til gennemførelse af direktiv 90/434, der fastsætter en generel formodning for skattesvig eller skatteunddragelse – ikke tilladt*

[Rådets direktiv 90/434, art. 11, stk. 1, litra a)]

4. *Tilnærmelse af lovgivningerne – fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater – direktiv 90/434 – grænseoverskridende fusioner – udskydelse af beskatningen af kapitalvinding fra aktiver, som*

tilføres et selskab etableret i en anden medlemsstat – national lovgivning, der gør tildelingen af skattefordele betinget af opnåelse af en forudgående godkendelse – ikke tilladt, heller ikke i lyset af den primære ret vedrørende etableringsfriheden – begrundelse – foreligger ikke

[Art. 49 TEUF; Rådets direktiv 90/434, art. 11, stk. 1, litra a)]

1. For så vidt som artikel 11, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 90/434/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater ikke indfører en udtømmende harmonisering, gør EU-retten det muligt at bedømme, om en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede er forenelig med den primære ret, selv om denne lovgivning er blevet vedtaget for at gennemføre muligheden i henhold til denne bestemmelse i national ret.

(jf. præmis 26 og domskonkl. 1)

2. Når der ikke findes EU-retlige bestemmelser herom, henhører de processuelle regler, der har til formål at sikre beskyttelsen af de rettigheder, som EU-retten medfører for de skattepligtige, under hver medlemsstats retsorden i medfør af princippet om medlemsstaternes procesautonomi, dog på betingelse af, at disse regler ikke må være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende interne forhold (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der hjemles i Unionens retsorden (effektivitetsprincippet) (dom af 18.10.2012, Pelati, C-603/10, EU:C:2012:639, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

Hvad angår det sidstnævnte princip bemærkes, at hvert enkelt tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om, hvorvidt en national processuel bestemmelse i praksis gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, som tillægges borgerne i henhold til Unionens retsorden, skal bedømmes under hensyn til de principper, der ligger til grund for den berørte nationale retsplejeordning, hvortil bl.a. hører retssikkerhedsprincippet (jf. i denne retning dom af 27.6.2013, Agrokonstulting, C-93/12, EU:C:2013:432, præmis 48, og af 6.10.2015, Târşia, C-69/14, EU:C:2015:662, præmis 36).

I denne forbindelse har Domstolen allerede præciseret, at dette krav om retssikkerhed gælder med særlig styrke, når der er tale om EU-retlige bestemmelser med retsvirkninger af økonomisk art, således at de berørte kan få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der herved pålægges dem (jf. i denne retning dom af 21.2.2006, Halifax m.fl., C-255/02, EU:C:2006:121, præmis 72, og af 9.7.2015, Cabinet Medical Veterinar Dr. Tomoiagă Andrei, C-144/14, EU:C:2015:452, præmis 34).

Hvad angår effektivitetsprincippet forudsætter overholdelsen af kravet om retssikkerhed, at de processuelle regler, der gennemfører direktiv 90/434, og navnlig dets artikel 11, stk. 1, litra a), er tilstrækkeligt præcise, klare og forudsigelige til, at de skattepligtige kan få et nøjagtigt kendskab til, hvilke rettigheder de har, og sikre sig, at de har ret til skattefordelene i henhold til det nævnte direktiv og i givet fald kan håndhæve disse rettigheder ved de nationale domstole (jf. i denne retning dom af 28.2.1991, Kommissionen mod Tyskland, C-131/88, EU:C:1991:87, præmis 6, af 10.3.2009, Heinrich, C-345/06, EU:C:2009:140, præmis 44 og 45, af 15.7.2010, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-582/08, EU:C:2010:429, præmis 49 og 50, og af 18.10.2012, Pelati, C-603/10, EU:C:2012:639, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

For at de skattepligtige kan få et nøjagtigt kendskab til omfanget af deres rettigheder og forpligtelser i henhold til direktiv 90/434 og handle derefter (jf. i denne retning dom af 10.3.2009, Heinrich, C-345/06, EU:C:2009:140, præmis 44 og 45, og af 15.7.2010, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-582/08, EU:C:2010:429, præmis 49 og 50), skal en afgørelse fra skattemyndigheden, der giver den skattepligtige person afslag på en skattefordel i henhold til dette direktiv, nemlig altid være

begrundet, således at sidstnævnte kan kontrollere, at de grunde, som fik disse myndigheder til ikke at indrømme ham den i direktivet fastsatte skattefordel, er berettigede, og i givet fald kan gøre sin ret gældende for de kompetente retsinstanser.

(jf. præmis 36-38, 40 og 45)

3. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 47-49, 54 og 55)

4. Artikel 49 TEUF og artikel 11, stk. 1, litra a), i direktiv 90/434 skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der i tilfælde af en grænseoverskridende fusion underlægger tildelingen af de skattefordele, der finder anvendelse på en sådan transaktion i henhold til dette direktiv – i det foreliggende tilfælde udskydelse af beskatningen af kapitalvinding fra de aktiver, som et fransk selskab tilfører et selskab etableret i en anden medlemsstat – en forudgående godkendelsesprocedure, inden for rammerne af hvilken den skattepligtige for at opnå godkendelsen skal godtgøre, at den pågældende transaktion er økonomisk begrundet, at den ikke har skattesvig eller skatteunddragelse som hovedformål eller som et af sine hovedformål, og at den gennemføres på en måde, som sikrer fremtidig beskatning af kapitalvinding, for hvilken beskatningen er blevet udskudt, hvorimod en sådan udskydelse af beskatningen indrømmes i tilfælde af en intern fusion, uden at den skattepligtige er underlagt en sådan procedure.

For så vidt angår det tvingende almene hensyn til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse er det tilstrækkeligt at konstatere, ligesom generaladvokaten gjorde i punkt 72 og 73 i forslaget til afgørelse, at dette formål har den samme rækkevidde, hvad enten det påberåbes i medfør af artikel 11, stk. 1, litra a), i direktiv 90/434 eller som en begrundelse for en hindring af den primære ret. Betragtningerne i denne doms præmis 54-56 vedrørende forholdsmæssigheden af den i hovedsagen omhandlede lovgivning og vedrørende denne bestemmelse finder derfor tillige anvendelse ved bedømmelsen af denne lovgivnings forholdsmæssighed i lyset af etableringsfriheden. Det følger heraf, at en skattelovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der indfører en generel formodning for skattesvig eller skatteunddragelse, går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette formål, og derfor ikke kan begrunde en hindring af denne frihed.

(jf. præmis 69 og 70 samt domskonkl. 2)